

Sted at samle Bestemmelserne angaaende Duel, uden Hensyn til at en saadan efter dens Følger kan være af forskjellig Veffaffenhed, og fremdeles at gjøre dem til Gjenstand for et særegent Kapitel, eftersom Dueller ifølge den til Grund for Udkastet lagte Opfattelse betragtes som en eiendommelig Forbrydelse, saaledes har man endvidere fundet det hensigtsmæssigt i særskilte Paragrapher at omhandle de selve Duellanterne og de Sekundanterne vedrørende Bestemmelser. Hvad iøvrigt Sekundanterne angaaer — Udkastets § 206 —, da har man meent, at disse, der i det Hele synes at maatte betragtes som mere underordnede Personer i Forhold til Duellanterne som Hovedmænd, kun burde straffes, naar de have været vidende om, at Duellen skulde fortsættes indtil den Enes Død indtraadte, og de ikke have modsat sig Udsørelsen af en saadan Overtænkning, samt naar de forsætlig overtræde de Pligter, der ifølge Vedtægt eller Aftale paahvile dem. I disse Tilfælde bør de imidlertid formeentlig ogsaa rammes af en ikke ganske ubetydelig Straf, og man har derfor, idet Straffen for Sekundanter i de nævnte Tilfælde, i Almindelighed er sat til simpelt Fængsel (altsaa indtil 2 Aar), tilføjet en Minimumsbegrænsning af 2 Maaneder.

Til 21de Kapitel.

(Om Krænkelser af Andres Frihed.)

Medens Fdg. af 4de Octöber 1833 i sin 24de Paragraph giver Straffebestemmelser for de Tilfælde, at Noget uberettiget berøver en Anden hans Frihed, findes der i den nævnte Straffelovgivning ingen Bestemmelser angaaende den Krænkelser af en Andens Frihed, som bestaaer deri, at han tvinges til at foretage eller undlade en enkelt Handling eller til at taale en vis Virksomhed fra andre Personers Side. Det turde imidlertid være rigtigt, i Eghed med den norske Straffelovs Kap. 16 § 13, at give en Bestemmelse ogsaa herom, hvilket er skeet i Udkastets § 207. Den om-

talte Krænkelser af en Andens Frihed forudsætter Anvendelsen af Vold eller Trusler om Vold — hvilket Udtryk formeentlig tilstrækkeligt betegner, at Tvungen er uberettiget —, hvorimod der ikke synes at kunne være Tale om en saadan i det Tilfælde, at Noget ved Rist faaer en Anden til at gjøre, taale eller undlade Noget, hvilket Forhold, forsaavidt det ikke indeholder et Bedrageri eller gaaer ud paa at faa den Anden til at udføre noget objektivt Retsfritidigt, i Almindelighed ikke turde egne sig til at betægges med Straf. Iøvrigt er det en Selvfølge, at den anvendte Vold kan være af den Veffaffenhed, at den i og for sig, efter Bestemmelserne i Udkastets 19de Kapitel, kvalificerer Gjerningen til Straf og navnlig efter Omstændighederne til en højere Straf end den i Udkastets § 207 foreslaaede; dette er der imidlertid bortseet fra ved den førstnævnte Straffebestemmelse, der væsentlig tager Hensyn til et andet Moment, nemlig Frihedskrænkelser. Denne kan naturligvis efter Veffaffenheden af det, som den Anden tvinges til at gjøre, taale eller undlade, saavel som af Gjerningsmandens Hensigt, være af meget forskjellig Strafbarhed, og den kan navnlig være af saa lidet gravevende Natur, at den deels kun bør straffes med Bøder eller ringe Fængselsstraf, deels ikke egner sig til offentlig Baatale; jfr. den følgende § 209. Paa den anden Side vil Tilfældet ogsaa kunne være af en mere strafbar Natur, f. Ex. hvor Krænkelser af Andres Frihed er skeet i egennyttig Hensigt, uden dog at kunne betegnes som Bedrageri, Røveri eller deslige, og man har derfor foreslaaet, at Straffen under særdeles skjærpende Omstændigheder skal kunne stige til Forbedringshuusarbejde. Man har dog troet at burde begrænse dette ved et Maximum af 1 Aar, da de fleste mere kvalificerede Krænkelser af Andres Frihed, saaledes som det antydes ved Tilføningen: „for saavidt Forholdet ikke efter sin Veffaffenhed medfører højere Straf“, ville falde ind under andre Straffebestemmelser, saasom hvor der anvendes Tvang mod Embedsmænd, eller hvor den gaaer ud paa at fremme en Forbrydelses Udførelse eller antager en væsentlig anden forbryderisk Charakter, t. Ex. Voldtægt, jfr. og Udkastets § 241.